

De wereld achter het water

Van dezelfde auteur

De jongen uit het woud

Schaduw van de tijd

Het laatste licht

Het boek van voorheen

Back to school

Magisch

Wonderland

DE WERELD ACHTER HET WATER

JEN MINKMAN

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De wereld achter het water
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Jen Minkman & Michael Mandersloot

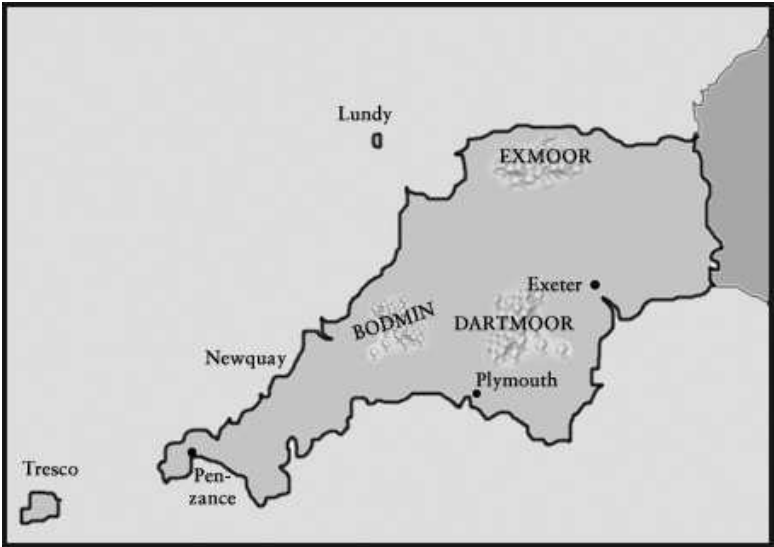
Eerste druk november 2016, tweede druk november 2017
ISBN 978-94-63421-25-6
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen.

Er zal geen dood meer zijn, geen rouw,
geen jammerklacht, geen pijn,
want wat er eerst was,
is voorbij.

Openbaringen 21:4

Cornwall en Devon in de toekomstige wereld

De Overkant

1 – Leia

De wereld is eindeloos.

Ik heb me nooit gerealiseerd hoeveel ruimte er is – hoe ver het water rondom ons eiland zich uitstrekt. Ergens in mijn achterhoofd dacht ik misschien altijd wel dat er rond Tresco een tweede Muur liep die ons binnenhield, die het water indamde, zodat we niet allemaal over de rand heen zouden stromen en in het diepe zouden storten.

Maar die muur is er niet. We varen, en varen, dag en nacht, en er is geen grens die ons tegenhoudt. Noch is er een diepte waarin we verdwijnen. Er is alleen de horizon, die steeds dichterbij komt en toch niet verandert. En 's nachts zijn er heldere, flonkerende sterren, die ondanks de voortschrijdende reis van de *Onderzoeker* nooit lijken te verschuiven.

‘Walt,’ fluister ik tijdens de derde nacht dat we samen aan dek staan. ‘Denk je dat we ooit nog ergens aankomen? Het is net of we stilstaan.’

Walt schudt zijn hoofd en kijkt met een kleine glimlach op me neer. ‘Nee,’ antwoordt hij. ‘Voor het eerst in jaren staan we niet stil. We zijn ergens naar op weg. Het is gedaan met al dat wachten.’

Ik glimlach terug. ‘Mooi verwoord.’

‘Ja, er schuilt een dichter in mij.’ Walt trekt me tegen zich aan. ‘Of schep ik nou te veel op?’

‘Nee, hoor.’ Het is vreemd, maar hoe verder we van het eiland weg zijn, hoe rustiger Walt wordt. Het is net of hij niets meer hoeft te bewijzen – en dat is eigenlijk ook zo. Heel zwart-wit gezegd had zijn volk gelijk en het mijne niet. Toch zijn

beide kanten van de Muur op een bepaalde manier hun geloof verloren, al is het bij ons harder aangekomen. In Newexter was de spanning om te snijden toen ik wegging. Jongeren die al jaren het huis uit waren, moesten plotseling weer bij hun ouders intrekken, en dat verliep niet overal even vlekkeloos. Colin heeft dat probleem gelukkig niet, want die gaat al met Ami samenwonen. Bovendien zou hij er geen probleem mee hebben gehad om weer bij onze moeder te gaan wonen, denk ik. Hij was zo blij om haar te zien. Nu onze oude regels zijn komen te vervallen, kan hij elke dag bij haar langsaan.

Wat mij betreft – ik heb geen idee waar ik straks ga wonen. Zowel oost als west trekt me aan. Misschien kan ik wel een huis bouwen bij de doorgang waar de Scilly-weg de Muur nu doorklieft, en poortwachter worden. Er is vrij verkeer tussen Hoophaven en Newexter, maar het kan vast geen kwaad om een oogje in het zeil te houden.

‘Waar denk je aan?’ fluistert Walt boven mijn hoofd.

‘Aan mijn toekomst op Tresco,’ antwoord ik.

‘Wil je wel terug?’

‘Ja, natuurlijk.’ Ik kijk hem schuin aan. ‘Jij niet dan?’

‘Ja, zeker. Ik wil onze stad opnieuw opbouwen. Tenslotte ben ik binnenkort oud genoeg om Boekhouder te worden.’ Hij zucht. ‘Maar ik moet zeggen dat het wel lekker is om even helemaal niemand te zijn.’

Er zijn zowel Dwazen als Ongelovigen aan boord, die het goed met elkaar kunnen vinden. Dat is niet zo vreemd, want dit zijn onze avonturiers. De mensen die eerst de kat uit de boom willen kijken of de andere kant wantrouwen, zijn thuisgebleven. ‘Mensen aan boord kijken nog steeds tegen je op,’ zeg ik. ‘Jij vindt het zelf gewoon niet zo belangrijk meer.’

Walt knikt langzaam. ‘Dat klopt wel. Het enige waar ik me nu nog druk om maak, is of jij me wel aardig vindt.’ Hij kijkt me vragend aan.

Ik glimlach en kijk ondeugend naar hem op. ‘Natuurlijk vind ik je aardig.’

Walt lacht een beetje. ‘Laat eens zien dan,’ zegt hij zacht. ‘Kom maar hier,’ daag ik hem uit.

Hij buigt zijn hoofd en kust me zacht op mijn mond, terwijl zijn handen van mijn rug naar mijn middel glijden, en dan nog iets lager. Langzaam worden mijn wangen warm als hij mijn lippen voorzichtig openduwet en zijn tong de mijne streelt. Ik moet ineens weer denken aan die eerste kus die we samen deelden – op het kerkhof, nota bene. Mijn hele lichaam tintelt door zijn kus. Alles aan deze situatie is nieuw, maar toch weet mijn lichaam heel goed wat het moet doen, en ook wat het wil.

Ik laat mijn handen in zijn nek glijden en grijp zijn half-lange haren tussen mijn vingers. Walt kreunt haast onhoorbaar als ik mijn bovenlichaam tegen het zijne duw om dichterbij hem te komen. ‘Leia,’ zegt hij met schorre stem. ‘Wil je bij mij slapen?’

Walt heeft een eigen hut. Nou ja, niet helemaal – zijn vader slaapt er ook, maar die is meestal tot diep in de nacht bezig om met kapitein Tom en Tony het schip op koers te houden.

‘Ik weet het niet,’ zeg ik, plotseling verlegen.

In de stilte die valt, gaat mijn ademhaling net zo snel als de zijne. ‘Sorry,’ zegt hij dan. Zijn handen vallen langs zijn lichaam naar beneden en hij doet een stapje achteruit terwijl hij een zenuwachtig lachje uitstoot. ‘Ik liet me een beetje meeslepen.’

‘Geeft niet.’ Ik bijt op mijn lip. ‘Ik ook, hoor.’ Eigenlijk ben ik gewoon bang dat ik helemaal niet meer kan stoppen als we eenmaal met zijn tweeën zijn. Nu ik verlost ben van de dicator in het landhuis, de waarheid over het eiland boven tafel is gekomen en mijn familie veilig en gezond is, voel ik de onbedwingbare neiging om van het leven te genieten. En Walt laat me genieten – dat staat als een paal boven water.

‘Zal ik bij jou komen liggen tot je in slaap valt?’ stelt hij dan voor. Zelf lig ik benedendeks in de grote slaapzaal voor

jonge vrouwen van ‘mijn’ kant van het eiland. De meisjes uit de landhuisgroep zijn jarenlang opgevoed met het idee dat mannen en vrouwen gescheiden moeten leven, net zolang tot er een keuze wordt gemaakt en twee mensen willen trouwen. De meesten uit mijn groep vinden het dus wel geruststellend dat er een gescheiden afdeling voor hen is. Padma, die naast mij haar matje heeft neergelegd, vindt het juist jammer. Ze had graag wat meer contact met de westelijke eilandbewoners gehad, want ze is bijna net zo nieuwsgierig als Mara.

‘Ja, graag.’ Ik pak zijn hand en kus zijn wang. Wat ben ik blij dat Walt bij me is. Hoewel ik hem nog niet zo lang ken, hebben we samen al zoveel meegemaakt dat ik het gevoel heb dat we al langer vrienden zijn.

We verdwijnen benedendeks. Het zachte wiegen van het schip op de golven zorgde er de eerste nacht voor dat ik bij elke iets wildere beweging meteen weer wakker schoot, maar de tweede nacht begon ik aan het gevoel te wennen. En nu verheug ik me er zelfs op om in slaap gewiegd te worden terwijl Walt naast me ligt en me zachtjes verhalen vertelt uit zijn jeugd.

‘Vertel me dat verhaal nog eens over de Ongelovigen,’ zeg ik, terwijl ik me op mijn matras uitstrek. Padma ligt al te slapen, dus fluister ik. ‘Hoe groot waren onze klauwen nou precies?’

Walt grinnikt beschaamd. ‘Dat geloofde ik zelf ook allang niet meer toen ik over de Muur klom, hoor,’ verdedigt hij zich. Hij pakt mijn hand en wrijft met zijn duim over de rug van mijn hand voordat hij verder praat. ‘De priesters zeiden natuurlijk dat het wel waar was. Ze hadden zelfs een boek met fabels over een man die over water kon lopen en beweerde dat hij door de goden was gezonden. Volgens Praed de Eerste was hij een Ongelovige in vermomming die ons wilde verleiden met hem mee te gaan, het water in, zodat we zouden verdrinken voor Annabel ons kwam halen.’ Walts mond vertrekt in een bitter lachje. ‘Hij heette Jesse, en volgens de legende had hij zijn

klauwen afgehakt en zijn zwarte mantel omgeruild voor een witte, zodat we hem niet zouden herkennen. Klinkt idioot, hè?’

‘Nogal, ja,’ antwoord ik met een plagende glimlach. ‘Echt zo’n Dwazenverhaaltje.’

‘Leuk hoor.’ Hij kietelt me in mijn zij, en ik bijt op mijn lip om niet in lachen uit te barsten. ‘Stop,’ giechel ik benauwd. ‘Straks maken we Padma wakker.’

Langzaam trekt Walt zijn hand weer weg. Hij kijkt me peinzend aan. ‘Ik kan me nog steeds niet voorstellen hoe je sinds je tiende zonder ouders hebt kunnen leven,’ mompelt hij. ‘Dat moet echt moeilijk zijn geweest.’

‘Het viel wel mee,’ fluister ik. ‘Ik had Colin, en Mara.’

We hadden elkaar gesteund. We hadden elkaar een beetje Kracht uitgeleend als de ander niet meer kon. Eigenlijk hadden wij drieën al jaren doorgehad dat samenwerking ons sterk maakte – en niet alleen maar de Kracht in jezelf zoeken en die willen vergroten.

Colin wist dat het beste. Hij stond in die laatste maanden voor de revolutie altijd voor me klaar, ook al heeft hij me nooit helemaal vergeven voor de manier waarop ik ons beiden op het nieuwe leven in het landhuis klaarstoomde. Na ons vertrek uit Newexter nam ik de touwtjes in handen en sprak ik hem streng toe als hij ’s nachts lag te huilen om onze vader en moeder. We konden nooit meer terug, dat wist ik maar al te goed. En hoe eerder mijn half uur jongere broer aan dat idee zou wennen, hoe beter.

Pas later keerden de rollen zich om. Toen Colin van de ene op de andere dag een kop boven me uitstak en zich qua fysieke kracht bijna kon meten met Sol, Cal en Max. Toen was hij ineens mijn beschermer geweest. En Mara had al mijn geheimen gekend, behalve mijn grootste angst – dat ik te veel zou verwachten van het leven en teleurgesteld zou worden.

Plotseling mis ik mijn broer en mijn beste vriendin vreselijk. Ik snap heel goed dat ze niet mee zijn gegaan – ze wilden thuis eerst een leven opbouwen. Colin en Ami waren al bezig

met een huisje bouwen toen ik uit Newexter vertrok, en Mara is zolang bij Andy en zijn ouders gaan wonen. ‘Jij kan me alles vertellen over Cornwall,’ had ze gezegd. ‘En als we eenmaal wekelijkse schepen hebben die er naartoe zeilen, wil ik met Andy een kijkje gaan nemen.’

‘Als de kust veilig is, kunnen Colin en Mara ook naar Penzance varen,’ zegt Walt zacht, die blijkbaar mijn gedachten heeft geraden. ‘Hun tijd komt nog wel.’

‘Waarom zou het niet veilig zijn?’ mompelt ik. ‘Tony heeft gezegd dat de mensen in zijn stad vredig samen leven. En de bestuurder van die andere stad, Dartmoor, werkt heel nauw met ze samen zonder ruzie.’

‘Ik weet het niet.’ Walt gaat naast me liggen en trekt me in zijn armen. ‘Eerst zien, dan geloven. Mensen hebben op het vasteland misschien wel geleerd van de fouten van hun voorouders, maar ik ben niet van plan in het diepe te springen zonder eerst goed om me heen te kijken.’

Ik kus hem op zijn wang. ‘Ik ben blij dat je niet zo’n waaghals bent,’ beken ik zacht. ‘Ik voel me veilig bij jou.’

De rollende beweging van het schip en Walts ademhaling tegen mijn wang wiegen me langzaam in slaap.

2 – Leia

De volgende ochtend is de slaapzaal in rep en roer. Padma knielt naast mijn matras op de grond en schudt me bij mijn schouder. ‘We zijn er!’ zegt ze met een trilling in haar stem. ‘We kunnen land zien!’

Heilige Luke. Meent ze dit echt? Ik schiet omhoog en krabbel overeind terwijl ik om me heen kijk. De andere meisjes en vrouwen staan te drommen bij het trapgat. Ze willen allemaal een eerste blik werpen op de Overkant.

Als ik aan dek kom, staat Walt samen met zijn vader en Tony bij de reling.

‘Het is gelukt,’ zegt hij ademloos als ik zijn hand pak. ‘We zijn er echt. In de verte kun je de oude gebouwen van Penzance zien liggen.’ Hij trekt me in een onstuimige omhelzing en zoent me op mijn wang. Ik staar naar de Overkant – een kustlijn waar ik vroeger niet in geloofde. Land dat ik nog nooit heb gezien. En de gebouwen waar Walt het over heeft, zijn zo anders dan wat ik gewend ben. De bouwsels in de haven zijn vierkant, grauw, van steen. Maar verder weg van de kust staan ook mooi gedecoreerde huizen met krullen langs de daklijst en muren van warmrode stenen. En nog verder zie ik hopen steen en grillig gevormde ruïnes. Van deze stad is niet veel meer over. De mensen die hier ooit bommen op hebben gegooid, gaven niet om de schoonheid van Penzance. Alles moest stuk.

En toch kan ik mijn tranen van blijdschap niet terugdringen als ik het schouwspel in me opneem. We zijn er. Dit is de stad waar onze voorouders hun kinderen hebben ingescheept om een nieuw leven te beginnen.

Tony heeft een brede glimlach op zijn gezicht. ‘Ik ben blij dat het gelukt is,’ merkt hij op. ‘Die oude zeeroutekaart die we in Penzance hadden gevonden, is natuurlijk samen met ons schip vergaan. Ik moest het echt uit mijn hoofd doen. En Henry was van ons tweeën de beste navigator.’ Even betreft zijn gezicht als hij aan zijn vriend denkt, die nu op ons eiland begraven ligt.

Ik leg een hand op Tony’s arm. ‘Dank je, dat je ons bent komen zoeken,’ zeg ik ernstig. ‘Zonder jou hadden we dit allemaal nooit kunnen meemaken.’

Als Tony en Henry niet waren aangespoeld, dan was Walt misschien de Muur niet overgeklommen en had hij mij nooit ontmoet. Zonder hem zou ik nog steeds onder Sols vreselijke leiderschap gebogen gaan – of misschien wel inmiddels getrouwd zijn met iemand die ook ‘overbleef’.

De kustlijn komt langzaam naderbij. Ik kijk mijn ogen uit, en ook Walt naast me kan zijn verbazing nauwelijks onderdrukken. ‘Mary en Agnes,’ brengt hij uit, als we de gebouwen van het oude Penzance eenmaal van dichterbij kunnen bekijken. Alles is zo hóóg. Het lijkt wel of er tien normale huizen bovenop elkaar gezet zijn om zo enorme, duizelingwekkend grote panden te vormen.

‘Waarom woonden de mensen zo hoog?’ vraag ik zachtjes.

‘Om ruimte te besparen,’ antwoordt Tony. ‘Vroeger was het land een stuk dichtbevolkter. Maar nu zijn de grote steden allemaal ruïnes. Alles is platgebombardeerd. En de kleinere steden en dorpen zijn ten prooi gevallen aan ziektes. Op plekken waar veel mensen woonden, is nu hoog stralingsgevaar en verziekte, onvruchtbare grond.’

‘Hoe komt het dan dat Bodmin opnieuw opgebouwd kon worden?’ vraagt Walt.

‘Het oude Bodmin is weg.’ Tony staart naar de kust. ‘Onze voorvaders hebben een nieuwe stad gebouwd op Bodmin

Moor. Op de heide woonde vroeger bijna niemand, dus daar is de grond nauwelijks aangetast.'

Hij heeft ons verteld dat er twee grote steden zijn: Bodmin in Cornwall en Dartmoor in Devon. De mensen in Devon hebben een hoofdstad gemaakt door een oude gevangenis opnieuw op te bouwen en nog meer woningen te maken. Nu is het een regio met tienduizend inwoners – een ongelooflijk aantal voor een meisje uit een klein dorp als ik. Walt heeft me moeten uitleggen wat een gevangenis is. Zijn mensen hebben een aantal cellen in Hoophaven, waar ze mensen wel eens opsluiten als die iets verkeerd hebben gedaan. Hoe ernstiger het vergrijp, hoe langer de straf. Zoiets kennen wij helemaal niet. Als volwassen mensen in Newexter zich niet kunnen aanpassen aan de gemeenschap worden ze uitgestoten. Dat is bijna nooit voorgekomen. Iedereen bij ons weet dat een leven alleen, zonder vrienden of partner, eigenlijk geen leven is.

Als de *Onderzoeker* eindelijk de oude haven van Penzance binnenloopt, staat iedereen aan dek. We zijn stil – alleen kapitein Tom schreeuwt bevelen naar de matrozen, die de touwen uitwerpen. Voor het eerst in lange tijd meert er een schip aan in deze vernietigde stad. Meeuwen in de blauwe lucht scheuren krijsend de stilte door.

'Wat gaat er straks gebeuren?' wil Walt weten. Hij draait zich naar zijn vader, die er een beetje hulpeloos bij staat. William houdt zijn blik gevestigd op de loopplank die nu wordt uitgeschoven – een brug naar een nieuwe wereld die we niet kennen.

'Ik weet het niet,' antwoordt hij.

'Misschien willen jullie de begraafplaats bezoeken waar jullie voorouders liggen?' stelt Tony zachtjes voor.

'Ja.' William knikt langzaam. 'Dat wil ik wel.'

***

Langzaam loopt de kade vol met mensen die onwennig maar ook nieuwsgierig om zich heen kijken. Tony gaat ons voor naar een groot, grijs gebouw dat even verderop staat.

‘Dit is het havengebouw waar Henry en ik de radio met het noodsignaal vonden,’ vertelt hij. Hij verheft zijn stem zo veel mogelijk zodat iedereen hem kan horen. ‘Hier vonden we ook het scheepsmanifest met alle namen.’

We schuifelen naar binnen. Het is er warm en muf. De zomerzon stroomt door de ramen waar glas in zit, net zoals de huizen in Hoophaven dat hebben. Wij hadden alleen glas in de ramen van het landhuis. In de hoek staat een soort bureau met knoppen en schuifjes. Het doet me denken aan het apparaat dat Tony bij zich had om de boodschap aan ons te laten horen. Dat zal de radio dan wel zijn.

‘Doet die het nog?’ vraag ik aan Tony.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Henry heeft de meeste zonnepanelen die aan de marifoon zaten ontkoppeld en op een oude bus gezet, zodat we die mee terug konden nemen naar Bodmin als we weer hier kwamen. De lichtste panelen heeft hij met de motor van een oude boot verbonden die we hebben gebruikt om naar Tresco te varen.’

‘Oh.’ Ik heb geen idee waar hij het over heeft.

Walt is intussen bij een tafel met oude boeken beland. Zijn handen glijden eerbiedig over de kaften. ‘Leia,’ roept hij. ‘Kom kijken. Hier is het oude dagboek van Luke’s vader.’

Ik moet nog steeds wennen aan het feit dat Luke’s vader niet Vader Darth is – het was een gewone, vriendelijke man, die met zijn boodschap een laatste poging deed zijn zoon te redden. Een paar dagen geleden heb ik met Walt samen de namenlijst uit het scheepsmanifest gelezen, en zo zijn we erachter gekomen dat de jongen die ons Boek heeft geschreven Lucas Walker heette. Misschien was dat wel de reden dat hij zo dol werd op het fictieve personage Luke Skywalker.

Als ik het dagboek opendoe en naar de laatste bladzijden staar, springen de tranen me plots in de ogen. De woorden

vertroebelen en lopen door elkaar. Had Lucas maar geweten hoeveel zijn vader van hem hield. Hadden *wij* het maar geweten. Ik moet dit boek meenemen en laten zien aan de mensen in Newexter. Dan kunnen zij ook met eigen ogen zien dat ouders niet onbetrouwbaar zijn – dat Luke zijn vader nooit de rug had moeten toekeren.

‘Mag ik dit meenemen?’ vraag ik aarzelend aan Tony.

‘Natuurlijk,’ antwoordt hij. ‘Dat zou jullie nieuwe Boek moeten worden.’

Ik laat het boek in de zak van mijn broek glijden. Het is niet groot – nog kleiner dan ons oude Boek met Luke en Leia op de voorkant – maar de inhoud is me alles waard.

Walt legt zijn arm om mijn schouders en trekt me mee naar buiten, de verstikkende hitte van het gebouw uit. We belanden op het kerkhof. Veel van de zerken zijn gemaakt van hout en hebben een vreemde vorm – twee balken die elkaar kruisen. Geen idee wat het betekent. Onze graven worden altijd gemarkeerd met grote, platte stenen. Zwijgend lopen we achter William aan, hier en daar namen lezend die op de zerken zijn gekrabbeld. Sommige klinken bekend. Er is een Toja, een Walter, een Tom. Maar er zijn ook namen die ik nog nooit gezien heb – Tamsyn, George, Vincent.

William houdt in bij een kleine zerk die naast een boom staat. ‘Walt,’ fluistert hij. ‘Hier ligt ze. Mary’s moeder.’

Mijn ogen schieten naar de naam op de zerk in de vorm van een kruis. ‘Jenna Whitford,’ fluister ik. De persoon waar de mensen in Hoophaven op hebben gewacht zonder het te weten. Mary’s moeder – de donkerblonde vrouw die in de loop van de jaren is uitgegroeid tot een godin voor Walt’s volk. Ook Mary’s achternaam hebben we gevonden in de namenlijst van passagiers in het scheepsmanifest.

‘Hier is ze dan,’ zegt Walt, een beetje droevig. ‘Annabel. Onze redder.’ Hij raakt het hout van de grafzerk aan, alsof hij zijn woorden wil bevestigen.

‘Zullen we wat bloemen op haar graf leggen?’ stel ik voor.
Ik pak zijn hand.

Walt kijkt op, een lieve glimlach om zijn mond. ‘Ja, laten we dat doen,’ antwoordt hij. ‘Witte en gele, net zoals thuis. En ik wil dat jij een stukje uit het dagboek leest. Als een soort ode.’

Zo brengen we het eerste uur aan de Overkant door met een bezoek aan onze eigen geschiedenis.

3 – Leia

Toen Tony zei dat zijn vriend het zonnepaneel van de oude radioinstallatie op een bus had gemonteerd, snapte ik natuurlijk helemaal niet waar hij het over had. En nu ik het eenmaal heb gezien, is het enorme voertuig nog steeds een groot mysterie voor me. Het heeft wielen, net zoals onze karren, maar het wordt niet getrokken door koeien. En toch rijdt het.

Tony is op de voorste zetel in de bus gaan zitten en rijdt nu een rondje op het plein voor het havengebouw om aan onze mensen te bewijzen dat het veilig is. Voor het draaien gebruikt hij een soort wiel dat me aan het scheepswiel op de *Onderzoeker* doet denken.

‘Hoe kan dat?’ fluister ik verbijsterd. ‘Hoe kan dat ding nu zomaar bewegen?’

‘Misschien wordt het aangedreven door golven die wij niet kunnen zien,’ antwoordt Walt. ‘Tony had het toch over energie van de zon? Wie weet drijft deze kar wel op lichtgolven.’

‘De Kracht,’ mompel ik. ‘Licht. Net zoals in de zwaarden van Luke en Leia.’ Ze hebben dan wel niet echt bestaan, maar misschien heeft de schrijver van het verhaal zijn helden en de wapens die ze droegen toch op waarheid gebaseerd.

Als Tony de bus weer tot stilstand brengt, nodigt hij ons uit om aan boord te komen. Een voor een stappen de mensen uit Tresco naar binnen in het vreemde vehikel, onwennig om zich heen kijkend. Padma geeft me een zenuwachtig glimlachje en ik knijp even in haar hand als ze zich langs me wringt bij de deur van de bus.

‘We gaan naar Dartmoor,’ kondigt Tony aan. ‘Ik denk dat de president jullie graag wil ontmoeten. En daar kunnen jullie ook allerlei informatie vinden over de wereld zoals die nu is.’

‘President?’ herhaalt William vragend. Walt, hij en ik zijn samen op de stoelen direct achter Tony gaan zitten. Als we wegrijden, maakt mijn maag een vreemd sprongetje. De bus komt heel plotseling in beweging en rijdt daarna sneller dan ik ooit eerder ben gegaan. Ik klamp me een beetje angstig aan Walt vast, die er ook wat bleek uitziet.

‘Ja, dat is een soort Oudste, of Boekhouder,’ legt Tony intussen uit. ‘Hij of zij wordt gekozen door het volk. President Jacob bestuurt Dartmoor en heeft nauwe banden met de burgemeester van Bodmin. Hij weet dat Henry en ik op weg gingen om uit te zoeken waar die noodoproep vandaan kwam.’

‘Is dat ver weg?’ vraagt Walt.

Tony schudt zijn hoofd. ‘Met deze bus is het niet zo ver. Hooguit drie uur. We rijden ongeveer tachtig kilometer per uur als we straks Penzance uit zijn.’

Walt schiet in de lach. ‘Doe niet zo gek,’ flapt hij eruit.

Tony trekt geamuseerd een wenkbrauw op. ‘Ik maak geen grap, Walt. Dat kan echt. Er zit een elektrische motor in de bus. Die is nu compleet opgeladen door de zon. Henry had bedacht dat we misschien wel overlevenden op het eiland zouden vinden, en dat we die dan moesten vervoeren.’ Hij krijgt een droevige blik in zijn ogen. ‘Ik had niet gedacht dat hij zelf niet bij die overlevenden zou horen.’

‘Had hij familie?’ vraag ik zachtjes. De knoop in mijn maag wordt nog groter door zijn opmerking.

Tony knikt. ‘Ik moet zijn vrouw vertellen dat hij overleden is. Daarom wil ik ook naar Dartmoor, want daar woonde hij.’

Ik slik even iets weg. ‘Die vrouw moet ons wel haten. Misschien wil ze dat we naar de gevangenis gaan, omdat we haar man hebben vermoord.’

Walt legt geruststellend zijn hand op mijn schouder. ‘Zo’n vaart zal het niet lopen. Jij kan er toch zelf niets aan doen?’

Terwijl de bus steeds sneller gaat rijden en een misselijk gevoel zich zeurend in mijn onderbuik nestelt, schudt Tony zijn hoofd. ‘We hebben geen gevangenen,’ zegt hij zacht.

‘Helemaal niet?’ vraagt William bevreemd.

‘Nee, helemaal niet.’

‘Wat doen jullie dan met mensen die de wet breken?’

Tony is even stil. ‘Die zijn er niet,’ antwoordt hij dan. ‘Zo ver komt het nooit.’

Ik kijk Walt zijdelings aan met een frons tussen mijn wenkbrauwen. Wat bedoelt Tony daar nou weer mee? Ik kan me niet voorstellen dat de voltallige bevolking van Dartmoor uit heilige boontjes bestaat.

Walt haalt zijn schouders op en pakt mijn hand. ‘We zien het daar wel,’ mompelt hij. ‘Wil je wat drinken? Je ziet zo bleek.’

‘Ja, die bus gaat ook zo snel.’ Ik glimlach zwak en pak dankbaar Walts drinkfles aan. Langzaam neem ik een paar slokken en leun dan met mijn voorhoofd tegen het raam. Zelfs deze bus heeft ramen met glas. De Overkant is vol wonderen waar ik nooit zelfs maar over heb kunnen dromen.

Naarmate we verder rijden, word ik steeds blijer dat er glas tussen mij en de wereld buiten zit. De weg die we volgen, zit vol scheuren en kuilen. De bus rammelt als we in volle vaart over de hobbels denderen. Maar dat is niet wat me angst aanjaagt. Het zijn de zwartgeblakerde velden en tot puin geslagen stadjes en gebouwen langs de kant. Bodmin en Dartmoor mogen dan opnieuw opgebouwd zijn, maar het is duidelijk dat de wereld eromheen nog steeds de wonden draagt van de oorlog waar Tony ons over vertelde.

‘Waarom hebben jullie deze weg niet gerepareerd?’ vraag ik hem nieuwsgierig.

‘Omdat we deze route nooit gebruiken,’ antwoordt Tony. ‘Er woont niemand in Penzance, en als we naar de zee willen

om te vissen, rijden we vanuit Bodmin naar Newquay. Daar is ook een verlaten haven.’

De wereld is groot, maar leeg. Je zou hier uren kunnen rijden zonder een mens tegen te komen. Ik vraag me af hoe het zou zijn als we zouden stoppen en van deze weg af zouden gaan. Zouden alle huizen en wegen dieper in de bossen verlaten zijn? Of zouden zich daar mensen en dieren verschuilen – andere overlevenden die ook denken dat zij alleen op de wereld zijn?

Ik zucht opgelucht als de weg zich verbreedt en het wegdek beter wordt. Hier is duidelijk wel aan de route gewerkt. Er staan zelfs borden langs de weg met plaatsnamen erop.

‘Bodmin,’ fluister ik, als we langs een bord met allerlei aanwijzingen rijden waar ik de naam van Tony’s stad zie staan. De weg splitst zich. Zoals Tony al zei, gaan we niet meteen naar Bodmin. Hij volgt de borden met Liskeard en Yelverton. Vreemde namen, die me het gevoel geven dat ik hier een volslagen vreemdeling ben.

‘Kijk, daar staat een soort hek,’ merkt Walt op, als we een rivier zijn overgestoken en het verlaten, kapotte Yelverton voorbij zijn. De weg buigt af naar rechts en wordt smaller en kronkeliger. Walt heeft gelijk – in de verte doemt een omheining op waar we recht op af rijden, met daarachter groene, golvende heuvels en hogere bergen met grillig gevormde rotsen.

Ik laat een zucht van opluchting ontsnappen. Geen zwartgeblakerde vernietiging. Eindelijk een stukje wereld dat me aan thuis doet denken.

‘We zijn er. Dit is Dartmoor County,’ verklaart Tony. Hij remt af en brengt de bus tot stilstand voor het hek, vlak naast een soort wachthuisje. Er komen twee mannen uit, waar Tony zachtjes mee praat nadat hij het raam heeft geopend. Het valt me op dat zijn stem plotseling anders klinkt – wat voorzichtiger en bedeesder. Waarom weet ik eigenlijk niet, want de grenswachters komen helemaal niet dreigend over. Voor wachtpos-

ten vind ik ze zelfs vreemd vriendelijk ogen. De vechtersbazen van Sol zouden de vloer hebben aangeveegd met deze zacht-aardige mannen. Wel zie ik dat ze wapens dragen. Ze lijken op het soort wapen dat Luke Skywalker in zijn hand heeft op de voorkant van ons Boek.

‘Zij hebben dus ook een soort Muur,’ merkt Walt op. ‘Niet iedereen mag zomaar naar binnen.’

‘Misschien willen ze de mensen binnen gewoon veilig houden,’ zegt William. ‘Tony heeft toch gezegd dat het land buiten deze natuurgebieden giftig is? Niemand wil opnieuw ziek worden.’

Ik frons. Waarom hebben ze dan wachters nodig? De inwoners van Dartmoor blijven vast uit zichzelf wel binnen als ze het gebied buiten de omheining vrezen. Wij hadden ook geen soldaten die de Muur bewaakten – niemand wilde oversteken. Tot voor kort, dan.

‘Ik weet het niet, pap,’ antwoordt Walt met een weifelend gezicht. Hij denkt blijkbaar hetzelfde als ik.

Als we het hek doorgaan en Dartmoor County binnenrijden, verdwijnen mijn donkere gedachten even helemaal naar de achtergrond. Het is hier prachtig. De begroeiing is diepgroen en ziet er gezond uit, hier en daar bloeit een soort heide die lijkt op wat wij aan de noordkant van Tresco hebben groeien, en er staan overal boerderijen omringd door velden vol schapen en koeien. Naarmate we verder naar het oosten rijden, zie ik ook steeds meer akkers met graan – gerst, rogge en haver, zo te zien. Het ziet er allemaal zo vredig en rustig uit dat de tranen me in de ogen springen. Hier hebben mensen geleerd om in vrede met elkaar samen te wonen, zonder elkaar naar het leven te staan of vreemde verhalen over elkaar te bedenken. Dit zouden Mara, Andy, Colin en Ami ook willen zien.

‘Wat een geweldig landschap,’ zegt Padma ademloos. Ze is naar voren gestommeld en laat zich in de stoel naast Walts vader glijden. ‘Zou ik hier kunnen blijven, denk je?’